

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructorii Conscientiæ R. P. F. Lvdovici Lopez Ordinis Prædicatorvm ...

In qua reliquæ materiæ quæ ad Instructionem Conscientiæ pertinent ex
Orthodoxis Ecclesiæ iudiciis & scholasticorum Theologorum, tum
Iurisconsultorum resolutionibus scitu perutiles latè & copiosè disputantur

López, Luys

Lvgdvni, 1588

An gener teneatur fructus pignoris dotalis computare in sortem, & an
vsura sit, si venditor sibi applicet fructus possessionis venditæ ante pretij
solutionem. Cap. LX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41259

contra Metinam, in sua instructione absolute damnantem contractum quomodo hac via potest tolerari, si locator ouium ratione huius grauaminis, quod imponit conductori ouium, tanto minori pretio eas locet, quantum valet refectione pro pereuntibus ouibus: quam facit conductor ex nascentibus foetibus.

¶ Secundo dici potest, quod tolerari potest, quia cum oves illae locatae sint locatoris, & apud ipsum maneant quoad dominium, ex fructu suarum ouium, & suo refectioes pereuntis, & residuum fructum praeter requisitum ad hanc refectionem locat tantum conductori iusto pretio: alias longe maius pretium iuste accepturus, si omnes fructus locaret, sed an ita fiat committendum censeo eorum conscientijs & arbitrio bonorum virorum, quamuis non sit res quae vacet omni scrupulo. Quando ergo magna strages contingeret sine culpa conductoris ex casu fortuito, tunc non videtur ex nascentibus foetibus teneri ad reficiendum numerum: quia sine culpa sua in notabili copia perierunt matres, & non suppetit ea possibilitas ex foetibus paucis remanentibus, aut nascituris supplendi tam magnum numerum: nisi forte per plures annos eas conduxerit, taliterque euenerit casus, ut ex abundantia foetuum subsequantium, vel praecedentium annorum, possit conductor recompensare refectionem notabilem ouium casu fortuito pereuntium: quam fecit, & pro quantitate pretij conductionis quod soluit, aliquid lucrari, ad instar casus fortuiti sterilitatis innitendo aequitati.

¶ An gener teneatur fructus pignoris dotalis computare in sortem, & an usura sit, si venditor sibi applicet fructus possessionis vendita ante pretij solutionem.

C A P. L X.

¶ Quoniam paulatim ad profundum materiae usurarii immergimur, iam illa quoque questio iuridica. c. fauoriter de usuris, & lege. pater. ff. de dol. mal. praeterea se excipit, an gener fructus pignoris fructiferi sibi dati a socio in securitatem soluendae dotis, teneatur in sortem sibi dotis debita, & soluendae computare, an vero his fructibus iam perceptis, in dotem eos non computando, possit integre

integre suam dorem sibi constitutā pro sua vxore recipere. Et quidē hęc quæstio iam per auctoritatem potest etiam prædicto capit. salubriter satis patenter diffinita esse, scilicet, quòd non est vsura tales fructus pignoris dotis non computare, & quòd licitè potest gener his fructibus, quamuis perceptis iam à se, integram vxoris dorem expetere: quia tales fructus iam perceptos restituere nõ tenetur, quia eos non capit vi mutui veri, vel palliatifed alia ratione.

¶ Sed quænam sit ista ratio iustificans acceptionem fructuum pignoris dotalis vltra dorem, si petitur, variis huius rei rationes, quæ à varijs doctoribus variè redduntur, si quis videre velit, legat Didacū à Leiuā: sed Nauarro, prout ipse ait, nulla earum rationum placet, non communis, neque alia Metinæ, neque alia Soti, nec alia Fortunij à Nauarro olim approbata: sed solum alia genuina fundata in donatione tacita dotantis, & tradentis pignori, quæ secundum ipsum colligitur ex multis in donatione concurrentibus, quæ ibi insinuantur. Sed mihi nulla ratio magis applaudit aut satisfacit, quàm illa, quæ illi illustrissimus dominus Didacus Rom. episcopus Thaxchalis vir sua facultate eruditissimus, cum interesset quibusdam nostris conclusionibus, insinuauit fundās eam in ratione dāni emergētis, nā etsi illa ratio Soti bona sit licet, quòd ideo potest gener recipere illos fructus pignoris dotis vltra dorem saluam & integram, quia dote salua, atque integra obligatur ex fructibus dotalibus percipiendis ad onera matrimonij sustinenda, sed quia hæc ratio generalis videretur reducenda est ad aliam magis notam, & specialem: & quidem nulla hic apparet ratio certior, quàm ratio damni emergētis, licet alij doctores, vt Metina Complutensis de vsuris suggerant hanc causam esse rationem lucri cessantis, scilicet, quia cum pecunia dotali lucraturus erat gener, si statim sibi fuisset soluta. Sed hæc ratio non est vniuersalis. Sed quid si cum dotali pecunia non negotiaturus esset gener, sicut multi non negotiantur.

¶ Igitur potissima ratio iustificans prædictum casum, est ipsamet ratio damni emergētis: quia damnum emergens dicitur non solum quando ex eo quòd non soluitur mutuum,

Q. 1. *Didacus à Leiuā in c. 1. lib. v. de re-arum re-soluit.*

b totus de iusticia & iur. q. 1. ar. 2.

novum, aut debitum in tempore cecidit domus, aut triticum non à creditore carius emptum, sed etiam quando ex hoc aliquid simile datum accepit creditor. At ex eo quod fover, vel qui promisit dotem, quam statim se obligavit solvere, dilatar, gener paritur datum, quia ex suis expensis, vel facultatibus proprijs, vel alienis cogitur subire onera matrimonij, quæ ex fructibus dotis solvenda, & non ex proprijs tenebatur sustinere: ergo ad restorationem vel suppletionem dani, quæ alias pateretur ex dilacione dotis, fructus pignoris dotalis recipere (plana est ratio) quod possit.

¶ Ex qua conclusione iuridica, quatuor inferuntur distatimam, quemlibet maritum, quamvis non sit gener eius, qui tale pignus dedit, posse fructus eius percipere non computando eos in dotem promissam: nisi contraarium exprimat: quamvis solutioni dotis longum tempus præfixatur, modò obligatio dotem solvendi esset ad præsens tempus, licet solutio differretur accepto pignore.

¶ Ex quo patet solutio ad illam questionem, utram **Q. 2.** casu quo vir accipiens pignus concesserit dilacionem, possit accipere fructus, quia respondemus cum Navarrio *c. Navar. Sum. Lat. cap. 17. nu. 213.* quod potest, contra Armillam, verbo Usura, §. 23. Cuius ratio nihil valet, quia inquit, si à principio fuit appositus terminus dilacionis solutionis dotis non potest facere fructus pignoris suos, quia sicut potuit eam accipere sine dote, ita expectare, & dare dilacionem per annum & plus. Secundum Armillam si non est positus dilacionis terminus.

¶ Sed dico cum Soto etiam, cui accedit Navarrus, quod etiam concessa dilacione, & termino solutionis dotis certo in futurum licite potest sponsus illos fructus pignoris suos percipere, quia si concessit dilacionem, visus est eam iuxta ius concessisse, & per hoc non renunciasse ius percipiendi fructus: quos ratione damni emergentis, ut prædictimus licite percipit.

¶ Sed quid si sponsus non præcepit pignus, & concessit dilacionem dotis, an possit petere fructus? Responderetur **Q. 3.** propter eandem rationem Soti, quoniam si sponsus concessit dilacionem, iuxta ius eam videtur concessisse, non renuntians iuri suo, & damno suo: ideo sic licet non præceperit pignus, potest sponsus petere & reddere fructus

fructus dotis: nisi expresse renuntiauerit iuri suo recipiendi fructus ultra dotem. Hęc sententia est etiam fratris Iosephi Minoritę in suis floribus Theologie, & probatur ex usu reipublicę Christianę, quia ius Canonicum libere concedit marito posse petere redditus dotis, dum illi non soluitur, quia salua dote ex eius fructibus tenentur onera matrimonij portare.

¶ Ex quo inferitur secundum dictum, quod est Naturę, scilicet, posse maritum pacisci cum eo, qui dotem promissit, & non soluit, vt quoadusque soluat pro subdito onerum matrimonij pendat in singulos annos tantum quantum aliquis mediocriter indultrius ex ipsa dote salua, sibi comparare posset, ita Panorm.^d & multi re-

d Panorm. per Didacum Leiuā, & Sotus, e quidquid Ioannes Lup.

e. Salubriter. de usu- ¶ Pręterea quęrare hic aliquis forte non cessabit, an vir possit percipere omnes illos fructus pignoris ultra dotem, etiam si superfluant, & excedant ad onera matrimonij sustinenda. Dicitur ergo, quod licet doctores, qui

lib. 6. de iur. vendicare maritum affirmant, cōcedant etiam fructus cedentes onera matrimonij posse inde percipere: nam

q. 1. art. 2. f. Ioan. re vera secundum Sotum loco citato, & etiam Syluest.

Lup. in re- verbo, Vltura, non potest maritus inde sibi reportare fructus excedentes onera matrimonij, quatenus excedunt

pe. cap. per sed tantum ad onera hęc sustinenda, quia necessitas, &

vestr. not. obligatio mediorem desumitur ex fine.

inter vir. ¶ Adhuc & hanc necessariam quęstionem, & hic alij

e. vxor. cimus enodare, vtrum vidua post mortem viri possit percipere fructus ultra dotem repetere: dum sibi sua dos non soluitur, & quidem quęstio hęc non tam patet inter doctores. Nam Panorm. cap. salubriter de vsuris, partem tenet affirmatiuam: veruntamen Innocentius, Hostiensis

Qd. 4.

Qd. 5.

Ioannes Andr. sustinent partem negatiuam. Quia ipsa vidua non tenetur alere familiam integram seruando dotem, quemadmodum eius tenebatur maritus, & ideo ipsa caret illo iure mariti.

¶ His igitur sic stantibus, statuitur hęc responsio conclusio, probabilis est opinio, quod maritus, qui dotem recepit, & heredes eius, in causa diuortij, tenentur vxori viduę, aut se paratę ad alimenta prębenda, quę, salua dote

manent

manente dote, dari debent, quoad vsque illi sua dos per-
soluatur. Hec conclusio est Nauarri loco citato, Syluestri,
Angeli. Hæc conclusio patet primò quia cæteris pari-
bus semper est magis fauendum dote, & viduis, quarum
causa est fauorabilior in suis dotibus. Secundò, probatur
et ratione Soti: quia maritus cum illo onere suscepit do-
tem, aut pignus dotis, vt quamdiu non soluatur dos & nõ
restituatur vxori, aliat vxorem & etiam familiam, si rema-
neat filiorum salua dote, ergo potest vidua, seu separata
percipere illa alimenta pro se, & familia remanente ne-
cessaria, quamdiu sibi sua dos non redditur. ¶ Et confir-
matur, quia quamdiu sua dos non restituatur isti, non de-
sinat esse dos, neque desinit gaudere iure speciali dotis:
quia cum illo onere transiit ad maritum, & heredes ma-
riti, vt quamdiu sibi nõ soluatur, salua dote aleretur nõ
solum familia, sed etiam ipsa, si remaneret sola, & non so-
lum per annum, sed quamdiu in vita patitur dilationem
dotis: quia non vsque ad mortem tantum, sed vsque ad
redditam dotem perseuerat in marito onus sustinendi
cetera matrimoni salua dote, & per hoc soluatur argumẽ-
tum contrariorũ, quia licet vidua non teneatur alere fa-
miliam salua dote, sed dico maritus tenebatur, quia cum
illo onere suscepit, vsque ad restitutionem dotis.

¶ Secunda conclusio, quæ non respicitur à contrariis,
quando hæredes sunt in mora soluendi dotem ex culpa
sua, & non ex negligentia viduæ, tenentur ei omne dam-
nũ ex dilatione subsequenti refarcire, vt si propter dilatio-
nem dotis vidua coacta est ad vsuram mutuum accipere,
aut destitit lucrari, quia cum sua pecunia dotali nego-
ciatura erat, quia alia pecunia ad negociandum carebat.
Hæc conclusio patet, quia non tenetur vidua cũ suo hoc
dotali onere expectare dilationem dotis. Secus si hæredes
nequiverunt citra culpam suam antea soluere, quia tunc
pro magis cum illis est agendum.

¶ Sed conclusiones præcedentes simul cum sua qua-
estione cognitionem etiam huius dubij exigunt, scilicet,
quando veniat restituenda dos post mortem mariti. Ad
quod duo dicimus primò quod secundũ ius ciuile bona
dotalia immobilia, vt fundus, siue domus, sunt statim à
morte viri, viduæ restituenda, quia horũ bonorum nullũ
II. Pars. F.L. Lopez instr. Consc. A apud

g Stipula-
tur huic se-
rentia glo.
de rei vxo-
rie act. l.
vnicat §.
exact.

Qo. 6.

apud hæredes transfuit dominium. Secundò adiciunt, quòd quando bona sunt mobilia, quo ad hæc hæredes nò tenentur viduæ, nisi post annum à morte viri restituerentur: est diffinitù sic in §. exactio: at per supradicta patet, quòd non sit vsquequaque vera conclusio Fratris Iosephi in suis floribus, vbi concludit quòd si non maneant liberi, non potest vxor aliquid pro suis alimentis exigere, dum differtur solutio dotis.

Q. 7. ¶ Sed profectò adhuc difficilior apparet questio illa, cuius meminit ibi Frater Iosephus, an mortua etiam vxore post mortem viri neque recuperata sua dote liberi remanentes possint ratione dilationis dotis aliquid exigere pro alimentis vltra sortem: profectò res est dubia, Frater Iosephus negat, quia mortua vxore, nò manet idem matrimonij onus, sed salua aliorù cõsura, licet nò sim certus existimo posse dici, quòd mortuo patre, & postea ante recuperationem dotis mortua matre, quia succedunt in iura matris, possunt filij à quocunque detinente, dotem matris exigere: aut quòd restituat eis dotem maternam, aut salua ea præbeat eis alimenta & ratio est, quia quam diu nò est restituta, quia cum illo onere transfuit in patrem, cum illo onere transfuit in auum, vel in fratrem maiorem vel alium, si concessione patris illam dotem vsurparunt: tenenturque statim restituere.

¶ Ex prædictis inferitur etiam quartum dictum, secundum Nauarrum, quòd iuste possunt obseruari statuta terrarum, vt qui dotem promittit quoad soluat, & maritus & ipsius hæredes quousque dotem viduæ, aut separate reddant, certù quid ex centum in singulos annos pendant.

Q. 8. ¶ Sed hic querendum restat, an maritus dotis sibi dante faciat absolute fructus suos? Respõdetur breuiter, quia questio hæc alium exposcit locum, interim dicitur quòd quando res frugiferæ dantur in dotem, vt mancipia & greges ouiu: si dentur hæc appretiatà, nisi aliud exprimat consententur transire tanquam per venditionem quandam tacitam, vt prædiximus alibi transire in dominium mariti, substaræque eius periculo, sed secus est si hæc non dentur appretiatà. Quia si non dentur appretiatà, periculum, & dominium horum bonorù dotalium manet apud vxorem & maritus est veluti eorum vsufructuarius in ordine ad onera

ad onera matrimonij subleuanda: quare sicut usufructuarius tenetur ex foeribus ancillarum, & ouium, si existant reficere & supplere numerum ancillarum, aut ouium dotallium sibi traditum inappretiatum. ¶ Adde etiam quod siue dos detur appretiatam, vel inappretiatam secundum legem Hispanie, fructus dotales multiplicati extantes, sicut cetera durante matrimonio bona lucrificata in fine matrimonij diuidi debent inter superstitem coniugem, & haeredes obeuntis. Vide de hoc partita. 4.l. 11 tit. 11.

¶ Vltra praedicta agitanda hic venit & illa quaestio, an usura sit sibi vindicare venditorem, fructus rei venditae ante pretij solutionem. Huius quaestionis meminere Canonizati, cap. coquestus de vsuris, & Syluester verbo. Usura. Pro resolutione igitur quaestionis, sit prima conclusio, quando absolute quis vendidit rem actuali venditione, etiam ante pretij solutionem, usura est, si fructus rei venditae, quia non est sibi soluta, venditor velit facere suos.

Hac est Syluestri, h & Fracisci de Mayron, i & sancti Bernardi, & Rosella vsur. 1. §. 47. & Archidiaconus ait, theologos non approbare hunc contractum, si quod sit facta iam actualis venditio, & quod ratione pretij non soluti, venditor fructus faciat suos. Et probatur primo, quia de re aliena, cuiusmodi est possessio actualiter vendita, non licet accipere fructum. ¶ Secundo probatur, quia postquam res est vendita, etiam si non sit tradita iam extunc nisi in casibus quibusdam exceptis, dominium, & periculum manet apud emptorem. Ergo emptori, & non venditori ex tempore actualis venditionis debet fructificare. Tertio probatur, quia illi fructus videntur haberi, ratione dilationis temporis, quae concedit dilationem solutionis pretij, quod videtur sapere vsuram per cap. in ciuit. de vsuris: quare vsurarius est contractus, si vendens actualiter possessionem paciscatur sic, accipiam interim fructus, dum non soluis pretium, non computando eos in fortem: nisi forte principaliter fecisset ad seruiendum amico, & ad instantiam amici, aliàs nolens vedere, quia eam possessionem non esset venditurus. quia tunc ratione interesse posset, illos fructus accipere maxime dum apud se susciperet periculum, vel si maneret domus, aut possessionis periculum apud amicum emeret aliquid aequiualeter de fructibus

h Syluest.
ver. Usura.
2. q. 11.
i Franc. de
Mayro in
4. dist. 15.

ei refunderet in hoc casu pro periculo, donec pretium solueret, atque in hoc casu soluta parte pretij, pro rata emptori remittenda esset pars fructus,

Q^o. 9.

¶ Præterea quia urgere quæstionem magis volumus, quaritur adhuc utrum venditor saltim ratione pœnæ conventionalis possit sic pacisci cum emptore, ut si intra terminum non soluerit, transacto termino possit venditor possessionis venditæ fructus facere suos, & videtur quod sic quia non est æquum, ut emptor habeat fructus post moram solutionis, & quod venditor post talē moram pecunia sibi debita pro pretio uti non possit. ¶ Respondetur, quod seclusa fraude usurarum, si bona fide malit in termino sibi reddi suum pretium, quàm illos fructus percipere, & si impotentiam ad soluendū in termino non noverit, sed putet posse soluere si ad coarctandum illi ad soluendum, venditor de illa pœna paciscatur: ut transacto termino emptor amittat fructus; in hoc casu post terminum præfixum, aut si fuit sic pactum, & non fuit certus terminus solutionis præfixus, post monitionem factam à venditore, si debitor, id est, emptor non soluat pretium, poterit venditor tales fructus exigere: donec emptor soluat, & idem posset exigere ratione damni emergentis, si quod sibi emergit ex non facta sibi solutione, sed ratione lucri cessantis, à principio sic pacisci non est tutum. Sed bene licet sic pacisci, ratione pœnæ conventionalis.

¶ *Fulcitur*
hac opinio

¶ Adhuc incompleta manet quæstio, si e contrario hic non inuestigemus: si venditor recepit pretium possit fructus suos, & non tradidit possessionem an fructus eius faciat suos. Et videtur quod adhuc illos fructus possit sibi vendicare, quia cum possessio eius non sit tradita emptori, periculo eius videtur stare, ergo adhuc pro eo, & non pro emptore videtur fructificare.

¶ *Statuimus*
ergo pro responsione

¶ Statuimus ergo pro responsione conclusiones. ¶ *Sic dicitur* ¶ F. igitur, prima conclusio, venditor, cum iam semel recepit pretium, tenetur restituere possessionē & fructus perceptos post venditionem, neque de hoc vllatenus ambigatur, cum etiam probatū reliquerimus, quod post actualem venditionem etiam ante solutionem pretij, fructus rei venditæ, venditor non possit facere suos.

Q^o. 10.

¶ Secunda conclusio, si venditio fuit conditionalis conditione

conditio

conditione, quod venditor non teneretur tradere rem, donec integrum sibi pretium solueretur: tunc venditor iuste retinet fructus. Hæc conclusio est Fratris Iosephi in suis floribus. Et patet, quia ex voluntate emptoris tunc tenet, ex pactione iusta, dummodo sicut tunc ex pacto fructus cedunt venditori, sic etiam ei cedat, & periculum domus, vel possessionis, quos non satis explicuit Frater Iosephus.

¶ Tertia conclusio, si venditio fuit absoluta sine conditione vlla, etiam ante solutionem pretij, non potest venditor usurpare sibi fructus: fructus autem retinere potest post mortem solutionis, si possessionem non tradidit, sed penes se illam habet, in recompensationem pretij. Quos certe fructus tenebitur computare in sortem pretij: cum reliquum pretij sibi soluat.

¶ At de illa quaestione hic sermo reincident, quæ supra latius disputata fuit, an qui vendit oves centum incertas, id est, non signatas de grege mille ovium signato, & certo: ante traditionem possit sibi fructus earum facere suos?

¶ Dicitur breviter, quia cum secundum ius civile ad eum pertineant fructus rei, ad quem pertinet rei fructificantis dominium, & periculum, & quia secundum Sylvest. 1 per illam absolutam venditionem iam translatum fuit dominium in emptorem illarum centum ovium indeterminante, siue per indivisum de illo grege signato mille ovium, & quia res perit domino suo, & quia emptor in hoc casu illarum centum ovium est dominus, sicut sibi perent, si pereunt: sic sibi debent fructificare, & non venditori. Quod si perierint nihilominus pretium repetere non poterit etiam si apud venditorem perierint. Et etiam in hoc casu interitus ovium, si pretium non fuit solutum non poterit excipere in foro exteriori, ut illud non solvat nisi venditor fuisset in mora tales oves tradendi, quia illud pretium contra alios non erat solutum, vel soluendum venditori sine causa: sed causa emptionis. Vnde si solutum est, non est in hoc casu repetendum, & si non erat solutum nihilominus in conscientia etiam mortuis ovibus est soluendum, ita Sylvester ibi.

¶ Secus est quando venduntur incertæ oves de incertis gregibus, quia tunc quousque eas tradat venditor apud se

Q6. 11.

1 Sylvest.
verbo em-
ptio. §. 3.

stat earum periculum: idè sui erunt fructus, sed de hoc antea plura diximus ex Syluestro.

¶ Sciendum est autem secundum Syluestrum, verbo Emptio, quæstione tertia, quòd de ratione cõtractus emptionis, & venditionis est quando non est aliud conuentum quòd ex quo initus est pertineat lucrum, & periculum rei emptæ, ad emptorem: licet res tradita non sit. ¶ Circa hoc autem datur regula talis aut venditio sit purè, id est sine conditione, & sine scriptis: aut casu tantum quo conuentum est vt non valeat venditio antequam scriptura sit facta. ¶ Secus si à principio simpliciter contrahatur, & postea ad probationem fiat inde scriptura. ¶ Cum igitur sit purè: & sine scriptis isto prædicto modo, & cum est emptio certæ speciei non indigentis degustationem sicut periculum statim, sic & fructus transeunt ad emptorem. Si autem non in specie, id est in singulari venditum sit, sed ad mensuram venditio fiat: periculum est venditoris donec sit mensuratum: & si emptor nolit mēsurare, tunc venditor etiam si nihil dixit de expeditione vasorum potest corā testibus mēsurare, & effundere monito prius emptore, si vasa sunt venditori necessaria propter vindemiam, vel nouam, vel iustam rationem.

¶ Similiter rei emptæ in casu quo veditur post publicaturque causa maleficij venditoris periculum erit venditoris: ¶ sed intellige propter maleficium admissum antequam emptor proprietatem adipisceretur, & similiter si fuit in culpa leui perditionis rei vendite, vel fuit morosus in eam tradendo, quia hic vltima mora nocet.

¶ An mutuanti liceat aliquid vltra accipere ratione lucri cessantis, & de conditionibus necessariis ad lucrum cessans ferendum.

CAP. LXI.

¶ Am illa celebris quæstio hic suum sortita est locum: ¶ verum ratione lucri cessantis, aut damni emergentis liceat mutuanti aliquid accipere, & videtur quod nõ liceat, quia in hoc casu petens mutuum non impedit mutuante à lucro, quia ipse mutuans voluntariè, vt inuenit, abstrahit suā pecuniā à negociatione. Ergo mutuans sic non

m Instit.
eod. §. cum
antè. ff. de
pericul. &
commo. rei
vendi. l. id
quod.
¶ n. l. cum
res. C. de
probat.
o. l. cõtra-
hitur. ff. de
pignor.

p. l. si fun-
dus. ff. loc.
ibi glos. &
Hostiensis.